

L'Advent: un temps de fervorosa esperança

Paraules de Mons. Xavier Echevarría sobre l'Advent, pronunciades a l'església romana de Sant Josepmaria el 30 de novembre, durant la missa d'ordenació diaconal de fidels de la prelatura de l'Opus Dei.

16/12/2002

Avui comença l'Advent. El cant d'entrada posa als nostres llavis

paraules que són com un eco de l'espera confiada que informa aquest temps litúrgic de preparació al Nadal: *rorate cæli desuper, et nubes pluant iustum* (Diumenge I d'Advent, Cant d'entrada —Is 45, 8—). «Cel, deixa caure la rosada, i que els núvols facin ploure la bondat!»

La vertadera alegria és fruit de la identificació, tant perfecta com sigui possible, amb la Voluntat de Déu. Si no fos així, seria una cosa fràgil, deliquescent, poc duradora. «La alegria que deus tenir —ens ensenya sant Josepmaria Escrivà de Balaguer — no és aquesta que podríem anomenar fisiològica, d'animal sa, sinó una altra de sobrenatural, que prové d'abandonar-ho tot i d'abandonar-te en els braços amorosos del nostre Pare-Déu» (sant Josepmaria, Camí, n. 659).

La nostra alegria vertadera no pot prescindir del convenciment que

som pecadors. «Si afirmàvem que no teníem pecat, ens enganyaríem a nosaltres mateixos, i la veritat no estaria en nosaltres»(1 Jn 1, 8.) amonesta sant Joan. Però som pecadors que —com afirmava amb freqüència el fundador de l'Opus Dei— estimen amb deler Jesucrist o, al menys, aspiren a estimar-lo així. D'aquesta manera, les nostres debilitats i faltes podran servir-nos —a través de la contrició i la penitència— per apropar-nos en Ell amb nou impuls. Precisament per aquest fi ha instituït el Senyor els sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia, que tots hem de freqüentar amb assiduïtat, i els ha confiat a l'Església.

La primera lectura recull una oració dirigida en nom dels israelites, que tants cops havien estat infidels a l'aliança d'amor que Déu havia establert amb el poble escollit. Isaïes reconeix les ofenses comeses i

demana perdó, conscient d'una realitat que és i serà sempre la font màxima de confiança: som fills de Déu. És una pregària que podem fer-la nostra, perquè s'adapta perfectament a les necessitats de cadascú.

«Tu ets el nostre Pare i el nostre Redemptor; aquest és el teu nom des de sempre. Senyor, per què permetes que ens desviem del teu camí, que el que el nostre cor s'endureixi i no et veneri? Reconcilia't amb nosaltres, que som servents teus: som el poble que tens per heretat... Oh, si esquincessis el cel i baixessis! Al teu davant es fondrien les muntanyes!»
(Primera lectura —Is 63, 16-19—).

El que desitjava el profeta ardentment —és a dir, que s'obrissin els cels— va succeir veritablement fa dos mil anys amb l'Encarnació del Fill de Déu. La nostra esperança té un fonament ben sòlid: el Verb etern,

per nosaltres els homes i per la nostra salvació, s'ha fet home, per obra de l'Esperit Sant, en el si puríssim de la Mare de Déu.

Donem gràcies a Déu, germanes i germans estimadíssims, per aquesta divina condescendència, i tractem de correspondre al seu amor infinit amb l'oferiment de l'amor que siguem capaços. Potser ens semblarà poc, però aquest poc hem de donar-lo al Senyor completament (...).

L'Advent és temps de fervorosa esperança. Però també ens proposa, sobretot en les primeres setmanes, la necessitat de no deixar-se portar per la son de la mediocritat i de la tebiesa. «estigueu alerta, vetlleu — ens diu avui Jesús en l'Evangeli—, perquè no sabeu quan serà el moment» (Mc 13,33) : és a dir, el moment que el Senyor ens demanarà comptes de la nostra vida, de com hem gastat els dons rebuts. ¿Som

conscients que Déu espera de
nosaltres amor i servei als altres en
les circumstàncies en les quals ens
trobem?

En el primer diumenge d'Advent,
l'Església ens transmet aquesta
ensenyança amb les paraules de
Jesucrist en l'Evangelí: «passa com
amb un home que se'n va a terres
llunyanes. Deixa casa seva, després
de donar facultats als seus servents,
confiant a cadascú la seva tasca; i al
porter, li mana que vetlli . Vetlleu
doncs, perquè no sabeu quan vindrà
l'amo de la casa: al vespre, a mitjanit,
al cant del gall o a la matinada; no fos
cas que arribés sobtadament i us
trobés dormint. El que us dic a
vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu!
»(Mc 13, 34-37)

09 de desembre de 2002

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/l-advent-
un-temps-de-fervorosa-esperanca/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/l-advent-un-temps-de-fervorosa-esperanca/)
(09/08/2025)